

MEGAN

Slaví třinácté narozeniny

DUCHOVNÍ PRŮVODCE, DUCH TYGŘICE A JEDNA
STRAŠLIVÁ MATKA!

DRUHÝ SVAZEK

OWEN JONES

OBSAH

Megan slaví třinácté narozeniny

Owen Jones

Dita Drahovzalová

VĚNOVÁNÍ

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ

1 MÁMINO PŘEKVAPENÍ

2 STARÝ DUB

3 VELKÝ DEN

4 ODPOLEDNÍ OSLAVA

5 VEČERNÍ OSLAVA

6 MEGANINI PŘÁTELE

REJSTŘÍK

Megan slaví třinácté narozeniny

Duchovní průvodce, duch tygřice a jedna strašlivá matka!

napsal

Owen Jones

přeložila

Dita Drahovzalová

Megan slaví třinácté narozeniny

Copyright © 2021 Autor Owen Jones

Všechna práva jsou vyhrazena.

Z anglického originálu Megan's Thirteenth

přeložila Dita Drahovzalová

Vydalo nakladatelství

Megan Publishing Services

Právo Owena Jonese být považován za autora tohoto díla bylo uplatněno v souladu s články 77 a 78 zákona o právu autorském a o právech k průmyslovým vzorům a patentům z roku 1988. Bylo uplatněno morální právo autora.

Postavy a události v tomto literárním díle jsou buďto výplodem autorovy fantazie, nebo jsou použity zcela fiktivně. Některá místa mohou existovat, události jsou však zcela smyšlené.

Kontakt na autora:

<http://facebook.com/angunjones>

http://twitter.com/owen_author

owen@behind-the-smile.org

<http://owencerijones.com>

Přihlaste se k odběru našeho zpravodaje s prémiovými informacemi o knihách a dílech Owena Jonese zadáním své e-mailové adresy na následujícím odkazu:

<http://meganthemisconception.com>

Další povídky ze stejné série:

Série o Megan

Duchovní průvodce, duch tygřice a jedna strašlivá matka!

Rejstřík

PODĚKOVÁNÍ

Mé ženě za její trpělivost a mému příteli lordu Davidovi Prosserovi
za pomoc s návrhem obálky této knihy.

1 MÁMINO PŘEKVAPENÍ

Z Meganiny matky Suzan byl úplně jiný člověk od té doby, co před šesti měsíci naposledy zamkla Megan ve sklepě. Věděla, že Megan o tom stále ještě může svému otci kdykoliv říct, ale jak ten otřesný den pomalu odnášel čas, bylo to stále méně pravděpodobné. Megan dovolila, aby to Suzan prošlo, a ona věděla, že je jí za to dlužná. Megan už také více méně přestala mluvit o svých nadpřirozených duševních schopnostech, přinejmenším před svou matkou.

Ze svého pohledu měla Megan ve své matce znovu spojence, jak to správně v jejich nevyřčené dohodě mezi matkou a dcerou mělo být vždycky. Megan bylo jasné, že její matka měla z počátku strach, že bude ten incident využívat, aby ji mohla vydírat. Věděla, že přesně tohle si o ní její vlastní matka myslí, a bolelo ji to.

Nicméně když se tak nestalo, začala být Suzan ke své dceři zase vřelejší. Napřed jen pomalu, ale postupně víc a víc.

Megan i její matka si byly této ‚srdečné dohody‘ dobře vědomy, ale byla to spíš Megan, kdo ji přižívoval.

Megan se domnívala, že se chová jako velmi poslušná dcera. Pomáhala matce připravovat jídlo a stlát postele, nabídla se, že bude nosit nákupy, a když viděla, jak její matka pečuje o zeleninový záhon, snažila se najít si čas a pracovat tam s ní. Suzan nedělala nic zvláštního, protože jen čekala, kdy jí Megan zasadí ránu. Neměla dostatek porozumění, a to doslova, aby viděla, že Megan by ji nikdy záměrně nezahladila, zatímco Megan věděla, co si její matka myslí, natolik dobře, že by nejspíš mohla její myšlenky odříkat slovo od slova.

Jedno sobotní ráno u snídaně, týden před Meganinými třináctými narozeninami, však Suzan svého manžela i Megan překvapila:

„Příští sobotu ti bude třináct, Megan, jak to chceš oslavit? Třináct je výjimečný věk, přestaneš být naše malá holčička – už budeš v pubertě. Že je to tak, táto?“

„Ano, budeš pomalu dospělá... Třináct! Bože, jak ten čas letí! Co takhle udělat oslavu na zahradě? Nebo bychom třeba mohli zařídit párty stan a postavit ho na Plácku. Pak bys tam mohla mít i hudbu, takže byste si mohly s kamarádkami zatancovat, až si sníte pudink s piškoty.“

„Tati! Doufám, že mě nebudeš ztrapňovat tím, že bys mě a mým kamarádkám nabízel něco takového jako pudink s piškoty... To přece nemůžeš myslet vážně.“

„Copak? Už jsi na to moc velká, slečno pomaludospělá? Jestli ty ano, já tedy ne. Já to mám rád. Miluji dětská jídla. Mňam, mňam! No, nevádí, dám si i za tebe. A co takhle narozeninový dort? Nebo už jsi moc velká i na ten?“

„Narozeninový dort chci – dort je super. Ale nad dalším jídlem se budu muset zamyslet... Možná pizza s hamburgery.“

„Pizza s hamburgery? O tom jsem tedy nikdy neslyšel. Hamburger s hranolky, to ano, pizza se sýrem, také, ale pizza s hamburgery, tak to nikdy.“

„Ne na jednom talíři, přece! Mami, táta vymýšlí hlouposti.“

„Jen si z tebe dělá legraci, zlatíčko, nic si z toho nedělej. Občas mívá tyhle přihlouplé nápady. Vždycky je měl... copak sis toho nikdy nevšimla? V hloubi duše je to pořád ještě kluk, vid', Robíku?“

Všichni se zasmáli.

Přesně tohle chybělo v jejich rodině už několik let... dokonce ještě předtím, než byla Megan poprvé zamknutá ve sklepě a než došlo k porušení dohody.

„Už můžu odejít od stolu? Chci zavolat kamarádkám.“

„Smím odejít od stolu, jistě že můžeš... smíš odejít. A nezapomeň se jich zeptat, jaký druh hamburgeru se hodí na kterou pizzu.“

„Teda, tati!“ povzdechla si v žertu a oba je políbila. „Moc děkuji, že můžu mít oslavu. Bude to nejlepší oslava všech dob, uvidíte.“

První věc, které si Megan všimla, když otevřela dveře do svého pokoje, byla Vrr, její kamarádka a duch tygřice, pohodlně natažená na její posteli. Vrr pomalu zvedla hlavu, podívala se na svou kamarádku a hlasitě zavrňela.

„No tak, čičo, posuň se trochu, musím teď něco veledůležitého zařídit.“ Šťouchla do Vrr, která se převalila na záda v naději, že se jí dostane podrbaní. Megan skočila na místo, které jí Vrr uvolnila, a natáhla se pro mobil na nočním stolku.

„Jane? Tady Megan. Naši mi právě řekli, že můžu mít oslavu třináctin! Super, ne? Příští sobotu, třináctého. Ano, bude mi třináct třináctého.“

Přijdeš, že ano? Jsi první, koho zvu, ale obvolám i ostatní lidi ze školy.“

„Táta navrhl, že vypůjčíme párty stan a postavíme ho na Plácku. Jídlo, diskotéka, světla, prostě všechno... Co tomu říkáš?“

„Pizza, hamburgery, pudink, zmrzlina, dort a tortilly?“

„To zní skvěle! Řeknu mámě, aby to objednala.“

„A co DJ?“

„Jasně, super! Jack Hammer! Ten je bezva a výborně se hodí! Dobře, už musím jít, Jane. Řekni všem, koho uvidíš, že jsou také zvaní. Zavolám ti, až budu vědět přesně, v kolik to bude. Ahoj.“

O dvě hodiny později už měla Megan pozvané všechny nejlepší kamarády a všem dala volnou ruku, aby pozvali i kohokoliv dalšího. Když konečně odložila telefon, zavřela oči a jenom vnímala teplo Vrr a mísení jejich světel, jak jim Megan dřív říkala, ale o kterých už od Vačinhinši, svého duchovního průvodce, věděla, že se jim říká aura.

Jak se jejich aury prolínaly, Megan cítila z tygřice naprostý a dokonalý klid. Tygři nemají žádné vážné nepřátele vyjma lidí, ale vzhledem k tomu, že Vrr už byla stejně mrtvá, nebála se naprosto ničeho a nikoho na kterémkoliv světě nebo v kterémkoliv životě.

Megan si vychutnávala pocit naprosté spokojenosti, ale věděla, že brzy bude muset vstát, protože slíbila, že půjde s rodiči nakupovat.

„Tak fajn, Vrr, jdeš s námi, nebo zůstáváš tady?“ Obří kočka předla, ale možná že spala – nebylo to tak úplně poznat, hlavně u mrtvé kočky – i když se jednalo o tygra.

„No, já už musím jít... Zatím ahoj.“ Nedostalo se jí odpovědi, přesně jak očekávala, ale ráda k Vrr mluvila, tak jako lidé rádi mluví se svými živými mazlíčky, aniž by od nich čekali odpověď.

Vrr byla velká kočka a kočky nemluví lidským hlasem, ať už jsou živé, nebo mrtvé, přesto však dokáží někomu dodat pocit štěstí nebo nahnat strach. Megan už zjistila, že se prakticky nic nezmění jen proto, že někdo zemře, až na to, že potom už nemá žádné tělo.

Meganin otec je zavezl do místního nákupního centra za městem, aby vyřídili běžný týdenní nákup a obstarali několik základních věcí na nadcházející oslavu. Rodiče jí dopřáli nové slavnostní šaty, s jejichž výběrem si Megan dala pořádně načas, ale nakonec si vybrala krásné, dlouhé, bleděmodré šaty bez rukávů, které připomínaly módu starověkého Řecka a

Říma. K tomu si vybrala slaměný klobouček, který se jí mohl hodit v odpoledním horku.

Megan nakupování milovala stejně jako její matka, jen její otec z toho příliš nadšený nebyl. Brzy stáli všichni u pokladny, každý s vlastním vozíkem plným zboží, a když matka navrhl, aby Megan šla napřed a vyložila ten svůj do auta, neochotně to udělala, protože tušila, že rodiče jí ještě chtějí koupit něco k narozeninám.

Venku se Megan pomalu procházela kolem obchodů a prohlížela si věci ve výlohách, protože si zapoměla říct o klíčky od auta. Asi za dvacet minut zahlédla rodiče, jak vycházejí o padesát metrů dál, proto se vydala k autu.

Jak se k němu blížila, začala mít pocit, že je něco špatně. Uviděla mladíka, jak otevírá dveře u řidiče. Napřed si pomyslela, že si spletla auto, ale přitom dobře věděla, že to tak není.

Když byla od auta asi pět metrů, zavolala na mladíka, aby toho nechal, ale potom ztuhla hrůzou, neboť jí došlo, jak hloupě se zachovala, protože co s tím asi tak mohla udělat? Bezděčně na okamžik zavřela oči.

Když je znovu otevřela, Vrr stála pár centimetrů od vetřelce a hrozivě vrčela. Vrr nemohla zasáhnout fyzicky, ale ve zloději vyvolala pocit strachu a jí dodala odvahu.

Megan slyšela, jak zezadu s křikem přibíhá její otec, a vrhla se s vozíkem dopředu, aby zloděje uvěznila v autě. Zbytek zařídili její rodiče. Otec se postaral, aby se mladík, který nyní zlostně klel, nemohl dostat z auta, a matka zavolala policii. Během několika minut však dorazili pracovníci ostrahy, kteří celou událost viděli na bezpečnostních kamerách nákupního centra.

Ti odvedli mladíka, který nyní vypadal jako každý jiný vystrašený puberták, do zadržovací místnosti v hlavní budově, aby tam počkali na policii, která brzy nato dorazila. Přijela také sanitka. Megan se tak třásla, že sotva slyšela, jak náhodní diváci říkají, že je velmi statečná.

Její matka Suzan ji naopak napomínala, aby si už nikdy nehrála na hrdinku, zatímco Vrr se jí otírala o nohy a předávala jí uklidňující pocit tepla.

Megan už ze zkušeností ve sklepech věděla, že se na svou kamarádku může vždycky spolehnout, ale rychlost, s jakou Vrr zareagovala, a odvaha, kterou v ní dokázala vzbudit, ji ohromila.

Zatímco si policie zapisovala výpovědi jejích rodičů, Megan seděla na schodku sanitky s příkrývkou přes ramena a tygřicí u nohou. Záchranáři na

ní hledali známky šoku nebo duševního otřesu, ale Megan cítila jen úžas nad tím, že se zachovala tak, jak se zachovala, protože nikdy v životě žádný statečný čin nevykonala. Nikdy se však ani nedostala do situace, kdy by to bylo potřeba.

Jednou věcí si teď však byla jistá, a to tím, že Vrr měla velmi silný vliv jak na ni, tak nejspíš i na ostatní. Sama byla svědkem toho, že přestože nemohla nic udělat fyzicky, dokázala změnit okolní ‚atmosféru‘. Ten kluk vypadal vyděšeně, ale Megan nevěděla, nakolik dokázal Vrr vnímat.

Pochybovala, že by tygřici opravdu viděl nebo slyšel, ale něco se stalo. Přidala to k věcem, které ještě bude muset prozkoumat.

Dnes to bylo poprvé, co se Megan kdy setkala s policií a záchranáři, ale udělala na ně trvalý dojem. Byla to odvážná dívka, o tom nebylo pochyb, ale bylo na ní ještě něco.

Někteří říkali, že Megan jednala s takovým klidem, jaký se u lidí v jejím věku vidí jen vzácně. Postarali se o ni jako o kohokoliv jiného, ale všem přítomným bylo jasné, že žádnou pomoc nepotřebuje – přesto je bez jakýchkoliv námitek nechala, aby dělali svou práci, a přitom si ve svém hrdinstvím nijak nelibovala.

Megan byla silná a tichá, což všem naprosto vyhovovalo. Byla to Meganina typická vlastnost – nikdy nedělala povyk a nikdy nic nechtěla.

Nikdo nemohl tušit, že většinu své vnitřní síly Megan získávala z přítomnosti dávno mrtvé sibiřské tygřice, i když měřila úctyhodné tři metry a stála metr nad zemí. Dokud byla naživu, měla přes sto padesát kilo, ale nyní nevážila prakticky nic.

Její ‚zkouška ohněm‘, jak tomu ostatní říkali, ji nechávala natolik v klidu, že dokázala strávit zbytek večera vypisováním pozvánek, které jí rodiče odpoledne koupili, aby je mohla poslat příbuzným.

Ona sama měla dovoleno pozvat padesát kamarádů, ale o tom, jak je pozve, měla zcela jinou představu, takže rodičům ušetřila peníze za známky a sobě spoustu psaní.

Když večer ležela v posteli, zase za ní přišel Vačinhinša, její indiánský duchovní průvodce.

„Zdravím tě, Megan. Odpoledne ses naučila důležitou lekci.“

„Zdravím tě, Vačinhinšo. Takže jsi viděl, co se stalo?“

„Samozřejmě jsem to viděl, ale vím, že ty jsi mě neviděla. Však už jsem ti říkal, že když na mě budeš myslet, pokusím se přijít.“

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>